

Sygn. akt I C 8/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 10 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy, I Wydział Cywilny

w składzie (...) SSR Katarzyna Jamrozy-Szponik

Protokolant: Aleksandra Myszczyżyn

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2020 roku

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna w Z.**

przeciwko **B. P.**

o zapłatę kwoty 3541,15 zł

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 934,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 917 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 8/20

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 26 stycznia 2010 r. strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w Z. wniosła o zasądzenie od Z. P. kwoty 3.542,00 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, iż poprzednik prawny strony powodowej zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strona powodowa wskazała także, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności nabyła od pierwotnego wierzyciela całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

W dniu 23 lutego 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany B. P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że Z. P. zmarł w dniu 23 lipca 2015 r., a spadek po nim nabyli żona I. P. oraz dzieci M. P. i B. P., po czym spadkobiercy zawarli umowę o dział spadku, na mocy której całość majątku spadkowego przypadła B. P.. Pozwany zakwestionował ważność i skuteczność zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Strona powodowa po wezwaniu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. do uzupełnienia braków formalnych pozwu wykazała umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu strony powodowej i złożyła pełnomocnictwo, oraz podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie wywiedzione w pozwie o zapłatę skierowanym do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Z. P. łączyły z (...) S.A. z siedzibą w W. umowy nr (...) z dnia 28 maja 2007 r. i nr(...) dnia 2 czerwca 2007 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- umowa nr (...) z dnia 28 maja 2007 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 52
- umowa nr (...) z dnia 2 czerwca 2007 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 52

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 24 września 2009 r. (...) S.A. z siedzibą w Z. nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelności pieniężne wynikające z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Do przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności załączono dokumentację dotyczącą Z. P., a obejmującą zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, pismo strony powodowej wzywające pozwanego do porozumienia się z wierzycielem w sprawie spłaty wierzytelności oraz wezwania do zapłaty.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24 września 2009 r. – k. 45-45 v.
- zawiadomienie dłużnika o cesji wierzytelności – k. 46
- pismo strony powodowej z dnia 13 grudnia 2012 r. - k. 48-48 v.
- wezwania do zapłaty – k. 47-47 v., 49-50 v.

Z. P. zmarł w dniu 23 lipca 2015 r.

Aktem poświadczenia dziedziczenia z dnia 25 marca 2016 r. spadek po zmarłym nabyli na podstawie ustawy żona I. P., córka J. P. i syn B. P..

W dniu 22 czerwca 2016 r. spadkodawcy zawarli umowę o dział spadku, na mocy której całość majątku spadkowego przypadła B. P..

Dowód:

- akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 23 marca 2016 r. – k. 20-20 v.
- protokół dziedziczenia z dnia 25 marca 2016 r. – k. 21-22
- umowa o dział spadku z dnia 22 czerwca 2016 r. – k. 22 v.-24 v.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Po zawarciu umowy przelewu wierzytelności stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w tym stosunku po stronie wierzyciela. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona

(zindywidualizowana) i udowodnione musi być przejście tej wierzytelności na powoda. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu musi być w dostateczny sposób oznaczona - poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego jest elementem (tak Sąd Okręgowy we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2011 r., sygn. akt II Ca 230/11). Zgodnie z regulacjami zawartymi w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wskazana w tym przepisie ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947). Z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Jakkolwiek przeprowadzanie dowodu prawdziwości twierdzeń o faktach nie jest obowiązkiem, a jedynie prawem strony, nieskorzystanie z niego może przynieść negatywne konsekwencje procesowe. Mając na uwadze powyższe strona powodowa winna udowodnić swoją legitymację czynną oraz fakt, iż poprzednika prawnego pozwanego łączył z wierzycielem pierwotnym określony stosunek umowny oraz wierzytelność co do wysokości.

Do pozwu wniesionego wraz z pismem procesowym z dnia 9 marca 2020 r. strona powodowa przedłożyła wyłącznie kopię umowy przelewu wierzytelności poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej, nie mniej jednak nie wynika z niej przelew żadnej konkretnej wierzytelności wobec poprzednika prawnego pozwanego, bowiem wierzytelność dochodzona pozwem nie jest wymieniona w tej umowie. Umowa obejmowała przelew wierzytelności wymienionych w Załączniku do umowy, który wg § 3 tej umowy miał być przekazany w formie elektronicznej nabywcy wierzytelności (k. 45). Oznacza to, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie umowa sprzedaży wierzytelności z Załącznikiem lub poświadczonym i prawidłowo opisanym wyciągiem z Załącznika do umowy. Załącznik ten, lub jakkolwiek wyciąg z opisanego załącznika lub wyciąg z wykazu wierzytelności – wbrew twierdzeniom strony powodowej wyrażonym w piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2020 r. – nie został załączony do pozwu. Tym samym należy uznać, iż okoliczność objęcia umową sprzedaży wierzytelności wobec poprzednika prawnego pozwanego nie została udowodniona żadnym dokumentem.

Skoro strona powodowa nie udowodniła swej legitymacji czynnej (kwestionowanej przecież przez pozwanego) to powództwo podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania w pkt II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Pozwany wygrał sprawę w całości a na poniesione przez niego koszty w łącznej wysokości 934,70 zł składa się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł oraz kwota 17,70 zł tytułem opłat pocztowych poniesionych w związku z wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty i pisma procesowego. Strona powodowa jako strona przegrana winna więc zapłacić powodowi wskazaną kwotę poniesionych przez niego kosztów procesu.